

Reactie Register Belastingadviseurs op het wetsvoorstel Belastingplan 2020 (nr. 35302)

Het Register Belastingadviseurs (RB) heeft met belangstelling kennisgenomen van het wetsvoorstel Belastingplan 2020. Het RB neemt de gelegenheid om op dit wetsvoorstel te reageren.

Inhoudsopgave

1. Algemene opmerkingen	1
2. Inkomensbeleid.....	1
3. Saldolijfrenten	2
4. Werkkostenregeling	3
5. Btw-tarief elektronische uitgaven	4
6. Dwangsommen.....	4

Commentaar

1. Algemene opmerkingen

Het RB merkt vooraf op dat een aantal reeds aangekondigde maatregelen niet zijn opgenomen in de thans voorliggende wetsvoorstellen. Het ontbreken daarvan, is wat het RB betreft teleurstellend, omdat de praktijk behoefte heeft aan duidelijkheid en zekerheid.

Verder merkt het RB vooraf op, dat de aangekondigde tariefsverlaging in de vennootschapsbelasting (o.g.v. het wetsvoorstel Wet bedrijfsleven 2019) nu (onverwacht) niet wordt doorgevoerd. Dat is uiteraard een keuze die gemaakt kan worden, maar het valt het RB op dat de daarmee samenhangende verhoging van het AB-tarief per 2020 wél doorgang zal vinden. Het RB is van mening dat als de geplande verlaging van het vpb-tarief geen doorgang vindt, de daarmee samenhangende verhoging van het AB-tarief ook geen doorgang zou moeten vinden. Het RB verzoekt dan ook om die maatregel in te trekken.

Verder merkt het RB op dat de termijn voor de omzetting van pensioen in eigen beheer in een ODV per 31 december 2019 verloopt. Het RB wijst erop dat veel belastingplichtigen onzekerheid hebben hoe een omzetting van een pensioen in eigen beheer in een oudedagsverplichting in België wordt behandeld. Het RB beseft dat Nederland hier uiteraard geen uitsluitsel over kan geven, en dat dit in feite een binnenlandse aangelegenheid van België betreft. Desondanks verzoekt het RB om de termijn voor de omzetting van pensioen in eigen beheer in een oudedagsverplichting te verlengen, zodat belastingplichtigen meer tijd krijgen om duidelijkheid te verkrijgen over hun fiscale positie in België.

2. Inkomensbeleid

Voorgesteld wordt om de zelfstandigenaftrek stapsgewijs te verlagen van thans € 7.280 naar € 5.000 in 2028. Deze verlaging verloopt in stappen van € 250 per jaar en eenmalig € 280. Het RB merkt op dat de vermindering van de zelfstandigenaftrek een deel van de

belastingverlaging voor kleine zelfstandige ondernemers tenietdoet. Vanzelfsprekend is het RB tegen deze vorm van belastingverhoging.

Verder merkt het RB op dat winst uit onderneming – in tegenstelling tot loon uit dienstbetrekking – voor de zelfstandige meerdere functies heeft, namelijk consumptie, investeren en reserveren. Aan de investeringsfunctie van winst uit onderneming wordt tegemoetgekomen door de investeringsaftrek. Voor de reserveringsfunctie is niet voorzien in een specifieke regeling. In het kader van de verlaging van de zelfstandigenaftrek roept het RB de wetgever op om na te denken over een regeling die deze reserveringsfunctie van winst uit onderneming ondersteunt.

3. Saldolijfrenten

Het RB acht het verstandig dat er vanaf 1 januari 2021 rekening wordt gehouden met de problematiek waar belastingplichtigen met een gedeeltelijk niet-afrekbare lijfrente in het verleden (soms onbewust door ingewikkelde wetgeving) in terecht zouden komen. De afrekenverplichting in 2020 zou in de praktijk kunnen leiden tot belastingheffing over het rentebestanddeel, zonder dat daarvoor voldoende geld beschikbaar is. De lijfrente hoeft in 2020 immers niet (geheel) tot uitkering te komen. Een deel van de belastingplichtigen is zich niet bewust van het naderende afrekenmoment en zal er geen rekening mee hebben gehouden dat zij over 2020 extra belasting zijn verschuldigd. Dat hiervoor een tegemoetkoming komt, is welkom. Daarnaast zouden verzekeraars worden geconfronteerd met problemen bij het splitsen van de lijfrenteverzekeringen in een box 1 en in een box 3 deel. Daarbij zal de niet-afreikbaarheid van de in het verleden betaalde premies niet altijd bekend zijn bij verzekeraars. Het inzichtelijk maken van de niet-afgetrokken premies zal hier vaak ook niet plaatsvinden, omdat dit een aangelegenheid van de belastingplichtige zelf is. Bovendien zal in de praktijk nauwelijks nog te achterhalen zijn welk deel van de premie wel en welk deel van de premie niet in aftrek is gebracht in de aangifte inkomstenbelasting van decennia terug.

De zuivere saldolijfrente is bewuster vanuit taxplanning en voor grote bedragen opgezocht. Dat daarmee gestuurd is op belastinguitstel en belastingvoordeel is een bekend gegeven. Dat het overgangsrecht in deze situatie blijft gehandhaafd met een afrekening tot gevolg en daarna overgang naar box 3 acht het RB in die zin begrijpelijk. De splitsingsproblematiek voor verzekeraars doet zich hier in minder mate voor. Belastingplichtige heeft zich hier, vaak goed voorzien van deskundig advies, voldoende op kunnen voorbereiden. Anderzijds kan, indien het uitstel van de uitkering lang is, toch een financieel probleem ontstaan. Het RB merkt op dat een betalingsregeling aansluitend op de afrekening hier een goede tegemoetkoming zou kunnen zijn, danwel een soepele opstelling van belastingdienst en verzekeraars indien aanpassing van contracten om eerdere uitkering mogelijk te maken financiële problemen kan voorkomen (openbreken contract). Graag verneemt het RB een reactie op deze suggestie.

Voorts wijst het RB in dit kader nog op de aangekondigde wijziging van box 3. Na toepassing van de afrekenverplichting zal de lijfrenteaanspraak waarschijnlijk vallen onder het fictieve rendement voor beleggingen, waardoor een relatief hoge belastingdruk zal ontstaan. Het RB doet daarom de suggestie om voor deze saldolijfrenten te voorzien in overgangsrecht bij de aanpassing van box 3.

Tenslotte kan in internationale verdragen de kwalificatie van de saldolijfrente nog van belang zijn, deze wijzigt mogelijk door de overgang van box 1 naar box 3 en de heffing over het rente bestanddeel. Als het rentebestanddeel in 2020 wordt belast en het heffingsrecht over de uitkeringen is toegewezen aan het woonland zal dat tot dubbele heffing leiden. Dit

probleem speelde in die situaties uiteraard voorheen ook al. Het RB vraagt of in dergelijke situaties voorkoming van dubbele belasting kan worden verleend.

4. Werkkostenregeling

Het RB merkt op dat de staatssecretaris in zijn brief van 1 februari 2019¹ twee wijzigingen in de werkkostenregeling per 1 januari 2020 aangekondigde. Een van de voorstellen zag op de invoering van een gerichte vrijstelling voor de Verklaring Omtrent Gedrag (VOG). Deze zien wij inderdaad terugkomen in het wetsvoorstel.

Daarnaast zou het percentage van de vrije ruimte worden verhoogd. Dit percentage zou van 1,2 naar 1,7 gaan, maar alleen over de eerste € 400.000 aan loonsom. Het was de bedoeling dat voor het meerdere dus het percentage van 1,2 zou blijven gelden. Het RB constateert dat voorstellen ook deze wijziging is opgenomen in het wetsvoorstel Belastingplan 2020. Het RB is positief over de verruiming van de omvang van de vrije ruimte binnen de werkkostenregeling. Het is goed dat de al eerder aangekondigde maatregel nu in wetgeving wordt verwerkt. De verruiming van de vrije ruimte komt het mkb ten goede en valt louter toe te juichen.

Wel vraagt het RB aandacht voor de voorgestelde tekst van artikel 31a, lid 3 Wet op de loonbelasting 1964. Het RB is van mening dat de voorgestelde tekst aan duidelijkheid te wensen over laat. Het zou de leesbaarheid ten goede komen als ook in sub a van het voorgestelde derde lid melding zou worden gemaakt van de loongrens van € 400.000. Het RB doet daarom de volgende suggestie:

3. De vrije ruimte bedraagt:

a. 1,7% van het loon waarover met toepassing van de artikelen 20a, 20b, 26, 26b belasting wordt geheven tot en met een maximum van € 400.000, vermeerderd met:

...

Desondanks merkt het RB nog wel het volgende op. In het verleden zijn ook andere mogelijkheden voor aanpassing van de werkkostenregeling opgemerkt c.q. benoemd. Hiervoor mist het RB voorstellen. Een ervan heeft betrekking op de aanwijzingsplicht voor werkgevers. Het RB wijst erop dat wanneer een vergoeding, verstrekking of terbeschikkingstelling onder de gerichte vrijstellingen valt en de werkgever daarvan gebruik wil maken, de inhoudingsplichtige de vergoeding, verstrekking of terbeschikkingstelling moet aanwijzen als eindheffingsloon. Het uitbrengen van de keuze tussen eindheffingsloon en loon van de werknemer moet plaatsvinden uiterlijk op het moment van vergoeden, verstrekken of ter beschikking stellen. Het is niet mogelijk om een vergoeding, verstrekking of ter beschikkingstelling met terugwerkende kracht aan te wijzen als eindheffingsloon.

Op 28 juni 2018 stuurde de staatssecretaris van Financiën zijn rapport "[Evaluatie werking werkkostenregeling](#)" naar de Tweede Kamer. In dat rapport zijn enkele mogelijke aanpassingen beschreven. Een van de mogelijke aanpassingen betrof het niet meer verplicht stellen van het aanwijzen als eindheffingsloon van vergoedingen en verstrekkingen die gericht vrijgesteld zijn. Het kabinet was voornemens die suggestie over te nemen doch aan dit voornemen is tot op heden geen gevolg gegeven. Ook in het Belastingplan 2020 is hiertoe geen voorstel opgenomen. Het RB verzoekt daarom om deze maatregel alsnog op te nemen bij de voorstellen van het Belastingplan 2020, desnoods via een nota van wijziging.

¹ Brief van de staatssecretaris van 1 februari 2019, nr. 2019-0000016886

5. Btw-tarief elektronische uitgaven

Het RB kan instemmen met de vormgeving van het voorstel om het lage btw-tarief toe te passen op de levering en het uitlenen van elektronische uitgaven. Het RB merkt op dat tevens wordt voorgesteld om niet meer te spreken van de verhuur van de in post a 30 bedoelde goederen, maar van het uitlenen van de in post a 30 bedoelde goederen. Uit de memorie van toelichting blijkt dat er geen inhoudelijke wijziging is beoogd, maar het RB verneemt graag waarom thans wordt gerept over uitlenen in plaats van het eerdere begrip verhuur.

Het RB constateert dat het voorstel niet voorziet in overgangsrecht. Een toelichting op het ontbreken van overgangsrecht wordt niet gegeven. Het RB is van mening dat overgangsrecht wel noodzakelijk is in de situaties waarbij er lopende abonnementen zijn afgesloten voor het uitlenen van elektronische uitgaven. Te denken valt aan bibliotheken die elektronische boeken ter beschikking stellen. Het RB is dan ook van mening dat overgangsrecht noodzakelijk is, waarbij bijvoorbeeld het lage btw-tarief over de in 2020 vallende periode toegepast kan worden. Het RB voorziet dat anders het afsluiten van abonnementen tot na 1 januari wordt uitgesteld in verband met de aanstaande verlaging van het tarief voor het uitlenen van deze producten. Het RB verwijst ter zake ook nog naar het arrest van het Europese Hof van Justitie in de zaak C-463/14, ECLI:EU:2015:542 (Asparuhovo Lake Investment Company OOD), waarin voor abonnementen werd bepaald dat het moment waarop het belastbare feit zich voordoet en de belasting verschuldigd wordt is gelegen op het einde van de periode waarvoor de betaling is overeengekomen. Dat zou betekenen dat eerst op het einde van het abonnement het belastbare feit zich voordoet. Bij abonnementen die dus doorlopen na 1 januari 2020 zou dan ook het lage btw-tarief van toepassing zijn. Een reden te meer om dergelijk overgangsrecht in te voeren.

6. Dwangsommen

Het RB heeft met belangstelling kennisgenomen van het voorstel om bestuursrechtelijke dwangsommen niet langer in aftrek te laten komen op de winst uit onderneming en een vergelijkbare regeling in de Wet op de loonbelasting 1964.

Het RB heeft begrip voor invoering van deze maatregel, mede gezien het toenemende gebruik van het middel van dwangsommen, zowel in de privaatrechtelijke als bestuursrechtelijke sfeer. Het RB merkt op dat de aftrekbeperking echter slechts geldt voor bestuursrechtelijke dwangsommen. De reden om de privaatrechtelijke dwangsommen van de aftrekbeperking uit te sluiten is gelegen in het feit dat er bij deze dwangsommen veelal sprake is van een compenserende heffing. De ontvanger van de dwangsom is hierover belasting verschuldigd, terwijl de betaler dan zou worden geconfronteerd met een aftrekbeperking. Deze onevenwichtigheid is niet gewenst geacht voor privaatrechtelijke dwangsommen.

Het RB merkt op dat ook bestuursorganen een dwangsom verschuldigd kunnen worden. Daarbij valt bijvoorbeeld te denken aan de dwangsom in het kader van het niet of niet tijdig beslissen op een verzoek- of bezwaarschrift. Het RB merkt op dat er dan geen evenwicht bestaat. Waar het bestuursorgaan een dergelijke dwangsom is verschuldigd, wordt deze dwangsom bij de ontvanger in voorkomende gevallen wel belast. Recent is in een aantal kwesties bepaald dat de door het bestuursorgaan verschuldigde dwangsom echter niet belast is (zie o.a. Hof Amsterdam 20-03-2018, ECLI:NL:GHAMS:2018:1151). Het RB pleit dan ook voor een algehele onbelastbaarheid van een bestuursrechtelijke dwangsom die verschuldigd is door een bestuursorgaan, zodat ook in deze situatie evenwicht ontstaat. De betaler kan de dwangsom niet in aftrek brengen en de ontvanger wordt er niet voor belast.

Het RB verzoekt om een toelichting of aanpassing van het voorstel in bovenstaande zin mogelijk is.

Deze reactie is opgesteld door Bureau Vaktechniek van het Register Belastingadviseurs in samenwerking met de Commissie Wetsvoorstellen en de specialistengroepen van het Register Belastingadviseurs. Aan deze reactie hebben in het bijzonder bijgedragen: drs. M.A.B. Bögemann, drs. P.N.M. Goossens en mr. A.T. Pahladsingh.

Culemborg, 4 oktober 2019

0-0-0-0-0